

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3Co/78/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8413205028
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Šofranková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2014:8413205028.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Šofrankovej a z členov senátu JUDr. Anny Ilčinovej a JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD. v právnej veci žalobcov 1./ Ing. T. T., nar. XX. XX. XXXX, bytom P. G. č. XX, E. P., 2./ C. T., nar. XX. XX. XXXX, bytom P. G. č. XX, E. P., obaja právne zastúpení Mgr. Marošom Ježíkom, advokátom so sídlom Mnoheľova č. 17, Poprad, proti žalovanej Nemocnica Dr. Vojtecha Alexandra v Kežmarku, n. o., Huncovská č. 42, Kežmarok, IČO: 37 886 436, právne zastúpená Mgr. Evou Popovičovou, advokátkou, so sídlom Okružná č. 63, Poprad, o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch s príslušenstvom, o odvolaní žalobcov v 1. a 2.rade proti rozsudku Okresného súdu Kežmarok z 28. 01. 2014, č. k. 2C/182/2013-67, takto jednodhlasne

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok vo výroku, ktorým súd návrh zamietol.

Zrušuje rozsudok vo výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vracia vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Kežmarok (ďalej len „súd prvého stupňa“) napadnutým rozsudkom žalobu zamietol a zaviazal žalobcov v 1. a 2.rade zaplatiť žalovanej spoločne a nerozdielne trovy konania 675,81 Eur do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. Rozhodnutie odôvodnil zistením, že na základe podnetu navrhovateľky, ktorej syn narodený dňa XX. XX. XXXX, zomrel dňa XX. XX. XXXX, celá udalosť úmrtia syna žalobcov bola preskúmaná Úradom pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, ktorý skonštatoval, že zdravotná starostlivosť nebola žalovanou synovi žalobcov správne poskytnutá. Vykonaním dohľadu bolo u poskytovateľa zdravotnej starostlivosti - žalovanej, zistené porušenie § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z.. S ohľadom na závažnosť vzniknutej ujmy, ktorá je daná mierou intenzity zásahu a časom trvania nepriaznivého následku sa žalobcovia v predmetnom konaní domáhali náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Súd zistil z Obchodného vestníka, že dňa 25. 01. 2012 bolo vo vestníku zverejnené uznesenie Okresného súdu Prešov zo dňa 17. 01. 2012, č. k. 3R 10/2011-117, ktorým bola povolená reštrukturalizácia dlžníka - žalovanej. S poukazom na ust. § 120 ods. 1, 2, 3, 4 zákona č. 7/2005 Z. z., o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov súd uzavrel, že žalobcami uplatnený nárok v súvislosti so smrťou ich syna je nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorý nárok si žalobcovia mali uplatniť po začatí reštrukturalizačného konania žalovanej (po 25. 01. 2012) prihláškou v reštrukturalizačnom konaní. Pohľadávka na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vznikla dňom nasledujúcim po dni smrti syna žalobcov (XX. XX. XXXX), teda pred zverejnením uznesenia súdu o začatí reštrukturalizačného konania žalovanej v Obchodnom vestníku. Súd nepovažoval za preukázané, aby pohľadávka žalobcov vznikla až dňom doručenia rozhodnutia o vybavení ich podnetu zo strany Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou Bratislava odôvodňujúc, že pri náhrade nemajetkovej ujmy v peniazoch je rozhodujúci okamih neoprávneného zásahu do osobnostných práv, ktorým začína plynúť zákonom stanovený časový úsek, v rámci ktorého si poškodený môže uplatniť

nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Prihláškou sa v reštrukturalizačnom konaní nemusia prihlasovať prednostné pohľadávky v zmysle § 120 ods. 2 Zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Iba tieto prednostné pohľadávky (nepeňažné pohľadávky, odmena správcu a pohľadávky, ktoré vznikli počas reštrukturalizačného konania) je možné uplatňovať priamo u dlžníka a vymáhať ich v základnom civilnom konaní aj po začatí reštrukturalizačného konania. Pretože súd posúdil pohľadávky žalobcov ako pohľadávky, ktoré bolo potrebné uplatniť prihláškou v reštrukturalizačnom konaní žalovanej a žalobcovia si svoje nároky v reštrukturalizačnom konaní žalovanej (prebiehajúcom od 05. 01. 2012 do 20. 06. 2012) prihláškou riadne neuplatnili, súd sa stotožnil s právnou argumentáciou žalovanej, že nároky žalobcov vymáhať tieto pohľadávky zverejnením uznesenia a o potvrdení reštrukturalizačného plánu žalovanej zanikli. Preto súd žalobu v danej veci zamietol.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. a úspešnej žalovanej priznal náhradu trov účelne vynaložených na uplatnenie svojho práva, ktoré pozostávajú z náhrady trov právneho zastúpenia.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobcovia. Navrhli napadnutý rozsudok zrušiť a vrátiť vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Uviedli, že žaloba na poskytnutie primeraného zadostučinenia (satisfakčná žaloba) je žalobou o nepeňažnú pohľadávku. Pohľadávky, ktoré vznikli voči dlžníkovi počas reštrukturalizačného konania, odmena správcu a nepeňažné pohľadávky sa v reštrukturalizácii neuplatňujú prihláškou (ďalej len „prednostné pohľadávky“). Na prednostné pohľadávky nepôsobia účinky začatia reštrukturalizačného konania ani sa nezahŕňajú do reštrukturalizačného plánu, ibaže s tým ich veritelia súhlasia (§ 120 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z. z. v znení platnom do 31. 12. 2011). Preto právne posúdenie nároku uplatneného žalobcami v konaní je nesprávne. Zároveň poukázali na právny názor Krajského súdu v Prešove, ktorý vo svojom uznesení sp. zn. 4Co/113/2012 konštatoval, že pokiaľ ide o plynutie, resp. určenie začiatku plynutia premlčacej doby pri nároku na náhradu škody na zdraví titulom bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia, je pri úvahe o tom, kedy sa poškodený dozvedel o škode potrebné vychádzať z preukázanej vedomosti poškodeného o škode nielen z jeho predpokladanej vedomosti o škode. Pojem „dozvie sa o škode“ vyjadruje nielen vedomosť poškodeného o protiprávnom úkone alebo udalosti, ktorou bola škoda spôsobená, ale aj o tom, že vznikla majetková ujma určitého druhu a rozsahu, ktorú možno natoľko objektívne vyjadriť - vyčíslieť v peniazoch, aby poškodený mohol svoj nárok na náhradu škody uplatniť aj na súde. Pri aplikovaní analógie to platí aj pri náhrade nemajetkovej ujmy. V danom prípade žalobcovia mali preukázanú vedomosť o neoprávnenom zásahu do osobnostných práv zomrelého dieťaťa až dorúčením vybavenia ich podnetu zo strany UDZS Bratislava, ktorý konštatoval poskytnutie zdravotnej starostlivosti non lege artis v ich prípade, a to s poukazom na ust. § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 v spojitosti s ust. § 18 ods. 1 písm. b/ zákona č. 581/2004 Z. z., čo bolo po uplynutí lehoty na prihlasovanie pohľadávok v rámci začatého reštrukturalizačného konania voči žalovanej. Ďalej uviedli, že odvolaním napádajú aj výrok o náhrade trov konania, lebo v danom prípade prvostupňový súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania sa vôbec nezaoberal možnosťou aplikácie ust. § 150 O. s. p..

Žalovaná k podanému odvolaniu žalobcov navrhla rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny postupom podľa § 219 O. s. p., potvrdiť.

Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že rozsudok prvostupňového súdu vo výroku, ktorým bol návrh žalobcov zamietnutý je vecne správny.

Odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa vo veci samej správne zistil skutkový stav veci a vec správne aj právne posúdil. Odvolací súd v súlade s uplatnenými odvolacími dôvodmi dodáva:

Právo na ochranu osobnosti (subjektívne, rýdze osobné, resp. osobnostné právo) Občiansky zákonník upravuje ako jednotné právo (doslovné znenie „fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti“). V dôsledku toho je potrebné jednotlivé práva, ktoré v tomto jednotnom rámci vznikajú chápať ako práva čiastkové, líšiace sa navzájom vzťahom k rôznym hodnotám, stránkam osobnosti, avšak vychádzajúcim

z osobnosti tvoriacej fyzickú a mravnú jednotu. Ako základné hodnoty osobnosti každej fyzickej osoby uvádza Občiansky zákonník v ust. § 11 výslovne život, zdravie, občiansku česť a ľudskú dôstojnosť, ako aj súkromie, meno a prejavy osobnej povahy.

Súčasťou práva na súkromie je právo na rodinný život. Podstatou rodinného života je oprávnenie fyzickej osoby utvárať, udržiavať a rozvíjať vzťahy medzi členmi rodiny založené na silných citových väzbách. Ak medzi fyzickými osobami existujú sociálne, morálne, citové a kultúrne vzťahy vytvorené v rámci ich súkromného a rodinného života, môže porušením práva na život jednej z nich dôjsť k nedovolenému zásahu do práva na súkromie druhej z týchto osôb. Takýmto protiprávnym zásahom tretej osoby do práva na súkromie, resp. práva na rodinný život môže byť ďalšiemu účastníkovi vzťahu spôsobená taká ujma, ktorá mu čiastočne alebo úplne bráni naplno napĺňať jeho citové potreby, t. j. nemajetková ujma postihujúca inú ako majetkovú sféru osobnosti, sféru osobnostnú, ku ktorej nepochybne patrí aj citová (emocionálna) ujma. Ak dôjde k smrti jedného z členov rodinného vzťahu, pozostalá osoba môže utpieť citovanú ujmu vo forme šoku, smútku zo straty blízkej osoby, a tak isto aj spoločensva (vzťahu) s blízkou osobou.

Osobnosť, ktorá je chránená prostredníctvom všeobecného osobnostného práva v prípade, ak došlo k zásahu do toho práva, má možnosť využiť právne prostriedky ochrany osobnosti, ktoré sú exemplifikatívne uvedené v ust. § 13 Občianskeho zákonníka. Prichádzajú do úvahy, pokiaľ hrozí alebo je spôsobená ujma v osobnostnej nemajetkovej sfére a majú rôznu povahu. Zásah do emocionálnej sféry fyzickej osoby, spôsobený protiprávnym konaním tretej osoby, následkom ktorého je úmrtie blízkej osoby, zakladá právo domáhať sa ochrany osobnosti podľa ustanovení Občianskeho zákonníka o ochrane osobnosti. Realizácia tejto ochrany je vo výlučnom záujme osôb, ktoré sú v takom úzkom vzťahu k postihnutej fyzickej osobe, že ochrana integrity jeho osobnosti aj po jeho smrti (tzv. postmortálna ochrana) je ich osobným záujmom; ide o najbližších príbuzných, a to manžela a detí, a ak ich niet, o rodičov.

Právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ust. § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka predstavuje jedno z parciálnych a relatívne samostatných prostriedkov ochrany jednotného práva a ochranu osobnosti fyzickej osoby. Vzniká vtedy, keď morálna satisfakcia ako rýdzo osobné právo na vyváženie a zmiernenie nepriaznivých následkov protiprávneho zásahu do osobnostných práv nestačí. Napriek tomu, že ide o satisfakciu v oblasti nemateriálnych osobnostných práv, jeho vyjadrenie peňažným ekvivalentom spôsobuje, že ide o osobné právo majetkovej povahy. Preto, ak obsahom nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je požiadavka na zaplatenie peňažnej sumy, potom princíp právnej istoty vylučuje, aby žalobcami uplatnená pohľadávka v predmetnom konaní mohla byť kvalifikovaná ako nepeňažná pohľadávka.

Ako správne zistil súd prvého stupňa vychádzajúc z Obchodného vestníka, dňa 25. 01. 2012 bolo v tomto vestníku zverejnené uznesenie Okresného súdu Prešov zo dňa 17. 01. 2012, č. k. 3R 10/2011-117, ktorým bola povolená reštrukturalizácia dlžníka - Nemocnice Dr. Vojtech Alexandra v Kežmarku, n. o., so sídlom Huncovská 42, 060 01 Kežmarok, IČO: 37 886 436 (žalovaná). Uznesením Okresného súdu Prešov z 13. 06. 2012, č. k. 3R 10/2011-282 bol potvrdený reštrukturalizačný plán dlžníka - žalovanej a reštrukturalizácia žalovanej sa ukončila.

V zmysle ust. § 120 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z., Zákona o konkurze a reštrukturalizácii v znení platnom do 31. 12. 2011, v reštrukturalizácii sa nároky (pohľadávky) rozdeľujú podľa toho, či sa uplatňujú prihláškou podanou na súde a u správcu alebo bežným spôsobom u dlžníka, akoby reštrukturalizácia vôbec neprebíhala. Tie nároky (pohľadávky), ktoré je potrebné v reštrukturalizácii uplatniť prihláškou, musia byť v reštrukturalizácii týmto spôsobom riadne a včas uplatnené, pretože inak v prípade potvrdenia plánu súdom sa z nich stávajú naturálne obligácie, ktoré nie je možné voči dlžníkovi neskôr vymáhať. Kedy sa tieto nároky (pohľadávky) v reštrukturalizácii nepovažujú za riadne a včas uplatnené prihláškou, zákon ustanovuje výslovne vždy pri tom ktorom ustanovení. Tieto prípady nie je možné rozširovať ani ich zamieňať s dôvodmi, pre ktoré možno nárok (pohľadávku) poprieť. Tieto nároky (pohľadávky) v zmysle ust. § 120 ods. 2 citovaného zákona, ktoré sa v reštrukturalizácii neuplatňujú prihláškou, ale bežným

spôsobom u dlžníka, sa v reštrukturalizácii označujú pojmom prednostné pohľadávky. Patria sem všetky nepeňažné pohľadávky, odmena správu a pohľadávky, ktoré vznikli počas reštrukturalizačného konania.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného podstatným pre rozhodovanie v predmetnej veci bolo vyriešenie otázky, či žalobcami uplatnený nárok o náhradu nemajetkovej ujmy je v zmysle § 120 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z. z. v znení platnom do 31. 12. 2011, prednostnou pohľadávkou. Ako už bolo vyššie uvádzané, ak obsahom nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je požiadavka na zaplatenie peňažnej sumy, potom princíp právnej istoty vylučuje, aby žalobcami uplatnený nárok (pohľadávka) mohla byť kvalifikovaná ako nepeňažná pohľadávka v zmysle § 120 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z. z. v znení platnom do 31. 12. 2011.

Z obsahu spisu tiež vyplýva, že neoprávneným konaním žalovanej bolo zasiahnuté do práva na život syna žalobcov I. T., nar. XX. XX. XXXX, zomrelého XX. XX. XXXX. Do práva na súkromie a rodinný život žalobcov bolo zasiahnuté momentom smrti ich syna. Žalobcovia preto mohli svoje právo na uplatnenie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch vykonať prvýkrát 31. 12. 2011. V tejto súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti, že obdobné závery zaujal Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí, sp. zn. 2Cdo 194/2011, v zmysle ktorého konštatuje: „Napriek tomu, že v danom prípade ide o satisfakciu v oblasti nemateriálnych osobnostných práv, ktoré režimu premlčania nepodliehajú, nemožno prehliadať, že vyjadrenie priznávanej satisfakcie v peniazoch spôsobuje, že ide o osobné právo majetkovej povahy, ktoré na rozdiel od osobnostných práv podlieha premlčaniu vo všeobecnej trojročnej premlčacej lehote.

Obdobne podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5Cdo 265/2009: „Počiatok plynutia všeobecnej premlčacej doby náhrady za nemateriálnu ujmu je podľa § 101 Občianskeho zákonníka viazaný na okamih, kedy došlo k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilého porušiť alebo porušiť osobnostné práva fyzickej osoby. Premlčacia doba začína plynúť dňom nasledujúcim po dni, kedy došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv“. S poukazom na vyššie uvedené je zrejmé, že žalobcom začala plynúť premlčacia lehota dňom nasledujúcim po dni, kedy došlo k úmrtiu ich syna, teda dňom XX. XX. XXXX a uvedený deň je nutné považovať za deň, kedy vznikla pohľadávka žalobcov.

K odvolacej námietke žalobcov, že na základe analógie možno začiatok premlčania, a teda aj vznik pohľadávky určiť obdobne ako pri nároku na náhradu škody na zdraví s poukazom na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 4Co/113/2012 zo dňa 20. 09. 2013, k tomu odvolací súd poznamenáva, že platná právna úprava dôsledne rozlišuje medzi právom na náhradu nemajetkovej ujmy a právom na náhradu škody. Rozdiel je tiež v určení začatia plynutia, napr. premlčania, kde pri náhrade za škodu na zdraví je potrebné skúmať, kedy sa poškodený dozvedel o škode. Podľa § 3, § 4 zákona č. 437/2004 Z. z., o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia v znení neskorších predpisov, náhrada za bolesť a náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia sa poskytuje na základe lekárskeho posudku. Lekársky posudok sa vydáva, len čo zdravotný stav poškodeného možno považovať za ustálený. V zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 6Cdo 185/2010 je potrebné za moment vedomosti o vzniknutej škode na zdraví v konkrétnom rozsahu považovať práve okamih, kedy poškodenému objektívne nič nebránilo rozsah škody si dať vyčíslit lekárskeho posudkom.

Pri náhrade nemajetkovej ujmy zákon nestanovuje žiadnu povinnosť vyčíslenia výšky nemajetkovej ujmy, ktorá by bola rozhodujúca pre moment vzniku pohľadávky, naopak, ako konštatuje judikatúra, okamihom neoprávneného zásahu do osobnostných práv nastáva nárok na uplatnenie náhrady nemajetkovej ujmy.

Náhrada nemajetkovej ujmy a náhrada škody na zdraví tak predstavuje každý samostatný nárok, pre ktoré zákon a judikatúra ustanovuje osobitné podmienky vzniku nároku, ako aj rozdielne určenie začatia, napr. plynutia premlčacej doby.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného nemožno súhlasiť s argumentáciou žalobcov uvádzanou v odvolaní, lebo určenie začiatku plynutia premlčacej lehoty pri nároku na náhradu nemajetkovej ujmy nemožno viazať na splnenie podmienky dozvedenia sa o vzniku škody a o tom, kto škodu zavinil, ale je potrebné začiatok premlčania viazať na okamih, kedy malo dôjsť k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilého porušiť alebo ohroziť osobnostné práva fyzickej osoby. Premlčacia doba v prípade nemajetkovej ujmy v zmysle konštantnej judikatúry začína plynúť dňom nasledujúcim po dni, kedy došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv.

Preto za situácie, ak pohľadávka žalobcov je posúdená ako nepeňažná pohľadávka, ktorú bolo potrebné uplatniť prihláškou v reštrukturalizačnom konaní žalovanej a žalobcovia si nároky na jej uspokojenie v reštrukturalizačnom konaní žalovanej prebiehajúcim od 25. 01. 2012 do 20. 06. 2012 prihláškou riadne neuplatnili, odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvého stupňa, že podľa § 120 ods. 1 Zákona o konkurze a reštrukturalizácii, nárok žalobcov vymáhať uplatnenú pohľadávku zverejnením uznesenia o potvrdení reštrukturalizačného plánu žalovanej zanikol. Odvolací súd preto rozsudok vo výroku, ktorým súd návrh zamietol ako vecne správny postupom podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p., potvrdil.

Za dôvodnú odvoláciu námietku odvolací súd považoval námietku žalobcov, že prvostupňový súd sa nezaoberal pri rozhodovaní o trovách konania aplikáciou výnimočného ustanovenia § 150 O. s. p..

Podľa § 150 ods. 1 O. s. p., ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať. Súd prihliadne najmä na okolnosti, či účastník, ktorému sa priznáva náhrada trov konania, uviedol skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patril; to neplatí, ak účastník konania nemohol tieto skutočnosti a dôkazy uplatniť.

Zmyslom a účelom náhrady trov konania je poskytnúť úspešnému účastníkovi konania alebo účastníkovi, ktorému to priznáva zákon, náhradu tých trov konania, ktoré vo vecnej a časovej súvislosti s konaním musel alebo bude musieť nepochybne zaplatiť, pričom by ich nemusel zaplatiť, ak by tu nebolo konanie pred všeobecným súdom.

Zákon však upravuje odchýlku od zásady zodpovednosti za výsledok konania a zodpovednosti za zavinenie pri rozhodovaní o náhrade trov konania, a to v podobe ust. § 150 O. s. p..

Zákon explicitne nevypočítava, ktoré okolnosti sú relevantné do takej miery, že môžu predstavovať dôvod na nepriznanie náhrady trov konania. Judikatúra považuje za nepostačujúci na aplikáciu § 150 O. s. p. len všeobecný záver hodnotiaci dopad rozhodnutia o účinnom druhu nároku (porov. R 34/1982, R 23/1989).

Úlohou súdu je sa pri rozhodovaní o náhrade trov konania s aplikáciou ust. § 150 O. s. p. vyporiadať. Predpokladom použitia tohto ustanovenia je, aby išlo o prípady hodné osobitného zreteľa, posudzované ako na strane toho komu má byť náhrada trov priznaná, tak aj na strane účastníka, ktorý by bol ináč povinný trovy konania nahradiť. Pri posudzovaní okolností hodných osobitného zreteľa sa prihliada predovšetkým na osobné, majetkové pomery, ako aj ďalšie pomery všetkých účastníkov, okolnosti podania návrhu na začatie konania a uplatňovania práva účastníka, postoje účastníkov v konaní, ako aj zohľadnenie dopadu rozhodnutia o trovách konania ako na povinného, tak aj oprávneného účastníka z titulu práva na náhradu trov konania. Je preto potrebné vziať na zreteľ tiež to, či možno od žalobcov, ktorí boli v konaní neúspešní spravodlivo žiadať, aby zaplatili náklady vzniknuté v súvislosti s predmetným konaním žalovanej, konaním ktorej nepochybne došlo k smrti maloletého syna žalobcov. Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou listom z 26. 03. 2012 oznámil žalobkyni výsledok šetrenia, zo záveru ktorého vyplýva, že zdravotná starostlivosť zo strany žalovanej nebola poskytnutá správne a bolo zistené porušenie § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z..

Keďže sa súd prvého stupňa sa s aplikáciou výnimočného ustanovenia § 150 O. s. p. nijako nevyporiadal, jeho rozhodnutie o náhrade trov konania je predčasné.

Za tohto stavu odvolací súd rozsudok vo výroku o trovách konania v súlade s ust. § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p. zrušil a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Úlohou súdu prvého stupňa bude opätovne rozhodnúť o náhrade trov konania vo vyššie naznačených intenciách, pričom sa musí súd prvého stupňa vypořadať so všetkými argumentmi účastníkov konania tak, aby jeho rozhodnutie pôsobilo presvedčivo (§ 157 ods. 2 O. s. p.).

Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.